రోమన్ హాలిడే

అదృష్టమంటే అంత నమ్మకం లేదు నమశ్శివాయకి. కుతుబ్ మీనార్ ఆఖరి అంతస్తులో అందమయిన అమ్మాయి కనిపించి తన భుజం మీద చెయ్యి వేస్తుందనీ, తాజ్‌మహల్ మలుపులో – ఆ చలువరాతి కట్టడం ముందు చల్లటి కళ్ళు తనని పలకరిస్తాయనీ, ఢిల్లీ నడిబొడ్డులోని బ్రహ్మాండమయిన హోటలు మారుమూలగదిలో ముఖమల్ పరుపుమీద తనని కూర్చోపెట్టి గాజులు గలగలలాడే చేతులు తన చేత ఐస్‌క్రీం తినిపిస్తాయనీ – అతనెప్పుడూ ఊహించలేదు. గుంటూరు దగ్గర కడవకుదురు కరణీకపు వారసత్వం, అమలాపురం లాకుల పక్క కొబ్బరి చెట్ల నీడల్లో కొబ్బరి నీళ్ళూ, బెజవాడ హోటల్లో వెచ్చటి పెసరట్టూ – ఇవే అతనికి జీవితంలో తీరిన కోరికలు.

అందుచేత హఠాత్తుగా ఓడలాంటి కారులోంచి, మీగడలాంటి, వెన్నెల నీడలాంటి అందమయిన అమ్మాయి తొంగిచూసి చిరునవ్వు నవ్వినప్పుడు ఆ చిరునవ్వు తనకి ఉద్దేశింపబడిందేనని భావించలేకపోయాడు. మరెవరా ఆ అదృష్టవంతుడనుకొంటూపక్కలకి చూశాడు. తలెత్తకుండా వ్యాపారం సాగిస్తున్న గోల్‌గప్పావాలా, సైకిలుకి పంచరు వేయించుకొంటున్న పంజాబీ – డబ్బులుండి ఆకలి లేక తింటున్న ఓ గొప్పింటి అబ్బాయిని చూస్తున్న ఆకలి ఉండీ డబ్బుల్లేని బీదింటిపిల్లా కనిపించారు.

వీళ్ళెవ్వరూ – అంత అందమయిన చిరునవ్వుకి అర్హులు కారని అతనికి తట్టాక అది తనకేనేమోనన్న పిచ్చి ఆశ కలిగింది నమశ్శివాయకి. నమశ్శివాయకి అదృష్టమంటే నమ్మకం లేదు. కాని ఆశ అంటేనూ, దాని గురించి ఆలోచన అంటేనూ నమ్మకం ఉంది. అందుకు

అయిదుసార్లు ఫిఫ్త్‌ఫారమ్ పరీక్షపోయినా, పన్నెండుసార్లు ఉద్యోగం అప్లికేషన్లు నమ్మాయినా పోరాటం సాగిస్తుండడమే సాక్ష్యం. అయితే ఫిఫ్త్‌ఫారం పరీక్షను సాధించాడు. కాని, ఉద్యోగాన్నే ఇంకా సాధించలేక పోతున్నాడు నమశ్శివాయ. సాధిస్తే ఉద్యోగాన్వేషణకి ఇలా ఢిల్లీ రాగలిగేవాడు కాదు. ఇంత అందమయిన చిరునవ్వుని సంపాదించుకోగలిగేవాడూ కాదు. అది వేరే విషయం.

తను ఈ ఆలోచనల్లో సతమతమవుతూండగా ఈసారి పిలుపు వినిపించింది. "హే! యూ" – ఆమె ఇంగ్లీషులో పిలుస్తోందని సరిపెట్టుకొన్నాడు నమశ్శివాయ.

నమశ్శివాయ కురూపి ఏమీకాడు. ఆమాటకివస్తే అందగాడు కూడాను. పంజాబీట అబ్బాయిలతో పోటీపడే నల్లటి బారుమీసాలూ, అంతటి భుజస్కంధాలూ, వడబోసిన కాఫీలాంటి చామనచాయ శరీరం – నిలువెత్తు నిటారు విగ్రహం అతనిది. ఉద్యోగం అప్లికేషన్లకి ఖర్చుపెట్టగా మిగిలిన డబ్బుతో బట్టల్ని చలవ చేయించుకొని, చలవ జోడు పెట్టుకొని చల్లగా కనిపించడం అతని హాబీ.

అందమైన అమ్మాయి చిరునవ్వులాగే, అర్హతగల ఉద్యోగం కూడా ఈ జీవితంలో అపురూపమయినదని నమ్మి ఉన్నంతలో పైలాపచ్చీసుగా గడిపెయ్యాలని ఒక సిద్ధాంతాన్ని సిద్ధం చేసుకొన్నవాడు నమశ్శివాయ. వాళ్ల నాన్న పోవడం వాళ్ళ చిన్నాన్నకు లాభిస్తే, చిన్నాన్న తనమీద శ్రద్ధ తీసుకోకపోవడం, అడిగినప్పుడు పాతికోపరకో పడెయ్యడం నమశ్శివాయకు లాభించింది. అందుకని ఈ నిరుద్యోగమే ఉద్యోగంగా బ్రతుకుతున్న అదృష్టవంతుడు నమశ్శివాయ. ఇప్పుడిలా ఉద్యోగం వెదికే మిషతో ఢిల్లీ వచ్చి ఓ దూరపు బంధువింట్లో మకాం వేశాడు. కాని తెచ్చిన డబ్బు మొదటి పదిరోజుల్లోనే అయిపోయేసరికి, చిన్నాన్నకి ఉత్తరం రాసి అది వచ్చేవరకూ విహారయాత్ర సాగించాడు. ఈ సంధికాలంలో ఒక సాయంకాలం అనుకోకుండా ఈ విధంగా అదృష్టం తలుపు తట్టింది.

నమశ్శివాయకి ఇంగ్లీషురాదు. అయితే కాస్తకాస్త సినిమా హిందీ వచ్చును. ఆమెకి రాకపోతుందా అనే ఆశతో ధైర్యంచేసి రోడ్డుకి అడ్డంగా నడిచి కారు ముందుకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. ఆమెను అంతదగ్గరగా చూస్తూనే క్లోరోఫామ్ యిచ్చినవాడిలాగ రిచ్చపడి పోయాడు.

పాలమీగడలాగ రుచిగా, శుచిగా కనిపించింది ఆమె శరీరం. స్వచ్ఛంగా పారే సెలయేటికింద కనిపించే గవ్వల్లాగ అందంగా నిండుగా మెరుస్తున్నాయి పళ్ళు. ఇహ ఆ కళ్లు చిన్నప్పట్నుంచీ తనకు తెలిసినట్టు స్నేహాన్నీ, చనువునీ గుప్పిస్తున్నాయి. ఆమె బుజాలు మగ్గిన దోసపళ్ళలాగ మిసమిసలాడుతున్నాయి. బ్లౌజు బ్రేసరీకన్న కాస్త పెద్దదిగా, జాకెట్టుకన్న కాస్త చిన్నదిగా ఉంది. 20వ శతాబ్దపు సంస్కారం ఆమె చేతుల మీద నుంచి బుజాల వరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. ఆకుపచ్చటి చీరెకట్టుకొంది. ఉదయపు ఆకాశం మీద విచ్చిన పల్చటి మేఘం లాంటి నీలిరంగు అంచు – గిడసబారిన గడ్డిపువ్వులాగ ఉంది. ఆమె వాళ్ళో

తీరికలేని ఉద్యోగం చేస్తున్నట్టు వికవికలాడిపోతున్న చిన్నబొచ్చుకుక్క. ఒక్క క్షణం ఆ కుక్కగా ఆమె వొళ్ళో బ్రతికే అదృష్టానికి, తన జీవితాన్నంతా పణంగా పెట్టవచ్చుననుకున్నాడు నమశ్శివాయ – ఆలోచనకు అవకాశం దొరికిన అరక్షణంలో. ఆ తర్వాత ఆమె చిరునవ్వు మళ్ళీ అతడిని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

దగ్గరికి వచ్చాక డ్రైవరు పక్కనే మరొక వ్యక్తి కూడ కనిపించింది నమశ్శివాయకి. ఆశ్చర్యంగా తన వేసే పరికిస్తోంది. సిగ్గుపడకుండా, అశ్రద్ధ చెయ్యకుండా చేతికందినదాన్ని అనుభవించే తీరిక ఆ కళ్ళలో కనిపించింది. వాటిని చూసి భయపడి కళ్ళు తప్పించుకొని మళ్ళీ వెనక సీట్లో వ్యక్తి వేపు తిరిగాడు.

అతణ్ణి దగ్గరికి రానిచ్చి ఆమె కారులోనే జరిగి, తలుపు తెరిచి, అతనికి చోటు చేసింది. నమశ్శివాయకి వాళ్ళు మాట్లాడే భాష తెలీదు. కానివాళ్ళ కళ్ళు మాట్లాడే భాష తెలుసు. కారులోపలికి జరిగి కూచున్నాడు. ఆ కారులో కుషన్ అతన్ని కిందికి లాగేస్తోంది. డ్రైవరుకి ఏదో చెప్పింది ఆమె. ఒక్కసారి కొండ చిలవలాగ మెల్లిగా కదిలింది కారు. అతని భయం చూసి ఆమెకి జాలి కలిగినట్టుంది. మెల్లిగా బుజం మీద చెయ్యివేసి వెనక్కి తోసింది. ఆమె చెయ్యి తగిలిన చోట ఏదో ఖరీదయిన లావండరు వాసన చుట్టేస్తోంది.

సినిమాలో హీరో, హీరోయిన్‌లు హఠాత్తుగా కలలో పాటపాడుకోవడానికి తేలిపోతున్న వాతావరణం తోచింది నమశ్శివాయకి. కాని అది కల అనడానికి వీలులేదు. అందుకు సాక్ష్యం – ఆమె మెత్తటి బుజం తనకి తగులుతోంది. కారు బయట ఇండియాగేటు, దూరాన రాష్ట్రపతి భవన్ నల్లటి శిఖరం, పటేల్‌రోడ్డూ – అన్నీ తెలుస్తున్నాయి.

నమశ్శివాయకు లభించిన ఇంత అద్భుతమయిన అవకాశానికి ఈర్ష్యపడు తున్నట్టు సాయంకాలం ముఖం నల్లబుచ్చుకుంది.

సీటు వెనక ఆమె చెయ్యి పాకుతోందని తోచింది నమశ్శివాయకి.

'నాపేరు మీనూ' అంది ఆమె. కంఠం మెత్తగా, రెండు తలగడల కిందనుంచి బయటికి వస్తున్న ఊపిరిలాగ ఉంది. ఊపిరికి కూడా సెంటుపూసినట్టుంది. ఆమెవేపు తిరిగితే మంచిగంధం ఊపిరి తగలుతోంది. ఆమె వొళ్ళో బొచ్చుకుక్క ఆశ్చర్యపోయిన నమశ్శివాయను చూస్తోంది, తన పేరూ కూడబలుక్కొని వచ్చీరాని హిందీలో చెప్పాడు.

నమశ్శివాయ మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఆమె ఏదో చెప్పరాని కష్టాల్లో పడ్డ దేవకన్య అనీ, వాటినుంచి విముక్తిని ప్రసాదించే గంధర్వుడికోసం వెదుకుతూ తనకారు తీసుకొని కానాట్ సర్కసుకి వచ్చి ఉంటుందనీ, తననే ఆ గంధర్వుడిగా భ్రమించి దీంట్లో ఎక్కించుకొన్నదనీ ఏ క్షణాన్నయినా తను గంధర్వుడు కాడనీ, అమలాపురం తాలూకా నమశ్శివాయ అని గ్రహించిన క్షణంలో తలుపు తెరచి బయటికి తోసేస్తుందని అనుకొన్నాడు. ఆ సంఘటనకి సిద్ధపడుతున్నాడు కూడాను.

కారు మనుష్యుల మధ్యనుంచి పాకిపోతోంది – పుట్ట మరిచిపోయిన బద్ధకపు

పాములాగ. డ్రైవరు తన కారులో జరిగే అపూర్వ మానసిక సంఘర్షణతో ప్రమేయం లేనట్టు నడుపుకు పోతున్నాడు – స్థితప్రజ్ఞుడిలాగ.

ఇరవయ్యో శతాబ్దపు నాజూకుతనంలో దూకుడేగాని,శక్తిలేదేమో మరి. ఆమె నీరసంగా వెనక్కి వాలినట్టు కనిపించింది. ధైర్యం చేసి పక్కకి తిరిగి ఆమెను చూశాడు. అతను చూడడాన్ని ఎదురుగ్గా అద్దంలో గమనిస్తున్నట్టుంది – ఉద్యోగిని క్షమించిన అధికారిలాగ కళ్ళ చివరనుంచి నవ్వింది. నమశ్శివాయ సిగ్గుపడిపోయాడు.

ఆమె పెదాలు సగం కొరికిన జామిపళ్ళులాగ ఎర్రగా ఉన్నాయి. బుజాల మీదనుంచి జారిన వల్లెవాటు రెండు శిఖరాల్ని తప్పించుకొని మధ్యనుంచీ పారుతున్న సెలయేటిలాగ వక్షోజాల మధ్య ఒదిగిపోయింది. గుండె ఎగిరిపడుతూండటం చూచి ఆమె కూడా తనలాగే వణుకుతోందేమో అనుకొన్నాడు.

డ్రైవరు పక్కన కూర్చున్న అమ్మాయికి ఈ దృష్టిలేదు. సఫ్దర్‌జంగ్ ఎయిర్‌పోర్టులో ఎగిరే విమానాల్ని చూస్తోంది. తెగిపోయిన కోర్కెల్లాగ మీదినుంచి, రెండు పక్కల నుంచీ రెండు విమానాలు రన్‌వేమీద పడ్డాయి. కారు నమ్మకమయిన జీవితంలాగ సూటిగా పోతోంది. రానురాను రోడ్డుమీద మనుష్యులు తగ్గిపోయారు.

ఆమెని తదేకంగా చూడడం అలవాటు చేసుకున్నాడు నమశ్శివాయ. కాలరు సవరించుకోవటానికి చెయ్యి వెనక్కి పోనిస్తే అక్కడ మరొక చెయ్యి తగిలింది. ఆ చేతివేళ్ళు తన చేతిని పలకరిస్తున్నాయి. 'ఇంత ఆశ్చర్యమేం?' అన్నట్టు చేతిని గుప్పెట్లో పెట్టాయి. మీనూ ఇటుతిరిగి నవ్వేసింది.

'ఇప్పటి కర్థమయిందా!' అన్నట్టుంది ఆ నవ్వు.

'ఇప్పటికయినా అర్థమయిందిలే!' అన్నట్టు భయం భయంగా నవ్వాడు నమశ్శివాయ.

కారు ఎయిర్‌పోర్టు క్వార్టర్సు దాటి నడుస్తోంది. దాటాక పెద్ద బంగళాలు – ముందు పూలమొక్కలు – రోడ్డు పక్కన పువ్వుల గుబుర్లే కనిపిస్తున్నాయి. లోపల వాటి మధ్య ఎక్కడో గోడలు, రాతికట్టడం స్ఫురిస్తోంది. మనుషులు తక్కువ. చీకటిపడిందేమో – లైట్లు వెలుగుతున్నాయి ఒక్కటొక్కటే. ఒంటరి జీవితంలో అందమయిన జ్ఞాపకాల్లాగ మెరుస్తున్నాయి దీపాలు.

'చలేస్తోందా?' అంది మీనూ.

హఠాత్తుగా చలినిమించి శరీరం వణకడం ప్రారంభించింది.

ముందున్న అమ్మాయి రెండు శాలువల్ని వెనక్కి విసిరింది – ఇటు తిరక్కుండానే. ఎర్రటి శాలువ ఇద్దరికీ కప్పినట్టు పడింది. కిలకిలమని నవ్వింది మీనూ. నమశ్శివాయ తప్పించుకోవటానికి చేసే ప్రయత్నంలో ఆమె చెంపలు నుదుటికి రాసుకొన్నాయి. ఆ మెత్తదనంలో మూర్ఛవస్తుందనిపించింది నమశ్శివాయకి. శాలువ కిందనుంచే అతని కోసం ఆమె చెయ్యి వెదుకుతున్నట్టుంది – తన జుత్తు ఆమె చేతికి అందింది. వేలిచుట్టూ

ఉంగరంలా మెలితిప్పి దగ్గరకు లాగింది. ఆమె నుదురు తన ముక్కుకి కొట్టుకుంది. స్వేచ్ఛగా వేలాడుతున్న ఆమె జుత్తు అతని ముఖానికి పెనవేసుకుంది.

అంతే. ఆలోచించే వ్యవధిలేదు. అంతలో శాలువ లాక్కుంది మీనూ. తలెత్తి చూసేందుకు వీలు చాలలేదు నమశ్శివాయకి – చాలా పెద్దబంగళా, ఎవరో ఆఫీసరుది లాగుంది. కారు ఆగీ ఆగడంతోనే కుక్క బయటికి గెంతేసింది. గుర్ఖా దాని వెనుక పరుగులు తీస్తున్నాడు. డ్రైవరు ఏదో పనిఉన్నట్టు చెట్ల గుబుర్ల వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. ఇద్దర్నీ సీటుమీద గడ్డం ఆనించి వింతగా చూస్తోంది ముందు సీట్లో అమ్మాయి –

తత్తరపాటును కప్పిపుచ్చుకోవడానికి 'నీపేరేమిటి?' అన్నాడు నమశ్శివాయ. ఇతనికి సమాధానం చెప్పాలా వద్దా అని క్షణం ఆలోచించినట్టుంది – 'నీలూ' అంది చివరకి. ఇప్పుడామెను జాగ్రత్తగా గమనించాడు నమశ్శివాయ. మీనూ కంటె వయస్సులో కాస్త చిన్నదిగా కనిపిస్తోంది. కాని ఆమె కంటె చాలా బలమయినది. పోతపోసినట్టున్న రూపురేఖలు. రెండుజడలు వేసుకుంది. యౌవనానికి తొలిమెట్టులో ఉన్నట్టు కళ్ళూ, చెక్కిళ్ళూ సాక్ష్యం చెప్తున్నాయి. తన రహస్యమేదో తెలిసినదానిలాగ తనని చూసి చిరునవ్వు దాచుకుందుకి ప్రయత్నిస్తోంది.

ఎప్పుడు దిగిందో మీనూ, కారు తలుపుతీసి 'రా' అంటోంది. దిగాడు. పక్క స్తంభానికి చుట్టుకొన్న బోగైన్ విల్లా మధ్య ఇత్తడి అక్షరాల మీద ఎవరిపేరో కనిపిస్తోంది. పైలట్ ఆఫీసర్ – అని యింకా ఏదో చదివేలోపల స్తంభం దాటి లోపలికి వచ్చేశారు.

ముందు హాలునిండా సోఫాలూ, కుర్చీలూ, స్టాండు లైట్లూ కనిపించాయి.

హాంకాంగ్, కెయిరో, స్వీడన్ పేర్లున్న యాష్ట్రేలూ – అదేదో వింత ప్రపంచంలాగ కనిపించింది. దీపాలు కనిపించకుండా పల్చటి వెన్నెలలాగ పసుపుపచ్చ వెలుగు గదిలో వ్యాపించింది. హాలు మధ్య నిలబడ్డ ఆమె పచ్చటి రూపాన్ని చూస్తుంటే అతనికి కళ్ళు తిరిగాయి.

ఇంతవరకూ ఒక అనుమానం పోలేదు నమశ్శివాయకి. తనని తనుకొనే తీసుకువస్తున్నారా అని. 'నన్ను మీరు ఢిల్లీ పాదుషా వంశంలో ఆఖరు సుల్తాను మనవణ్ణి అనుకున్నారేమో – నేను కోనసీమకి చెందిన నిరుద్యోగి నమశ్శివాయని' అని ఎలుగెత్తి అరుద్దామనుకున్నాడు.

కాని అక్కడ చుట్టేసుకొన్న అందమయిన నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చెయ్యాలనిపించలేదు. అంతటి అందమయిన కళ్ళలో ఆశ్చర్యాన్ని చొప్పించాలనిపించలేదు. నమశ్శివాయకి ఉద్యోగం లేకపోవచ్చు. కాని అందం ఉంది. ప్రస్తుతం డబ్బులేక పోవచ్చు. కాని ధైర్యం ఉంది. ధైర్యవంతులకే ఇలాంటి అవకాశాలు వస్తాయని – ఇలా దేవతలు వరిస్తారని తెలుగు సినిమాల్లో ఎన్.టి. రామారావుని చూచి తెలుసుకున్నాడు. కాని ఆశ్చర్యమేమిటంటే ఈమె తెలుగు హీరోయిన్లందరి కంటె అందంగా ఉంది.

'ఏం అలాగ నిలబడిపోయావు?' అని ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేస్తే –

'ముఝె ప్యాస్ లగీ' అన్నాడు.

ఆమె ఫక్కున నవ్వింది – 'అందుకేగా నిన్ను ఇక్కడికి తీసుకువచ్చాను' అన్నట్టు. నవ్వుని తనభాషలోకి అనువాదం చేసుకోవడం తెలీని నమశ్శివాయ ఆమెని చూసి తెల్లబోయి చూచాడు. ఆమె అతని భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి – పథ్యం తీసుకుంటున్న టైఫాయిడ్ రోగిని నడిపించినట్టు లోపలికి నడిపించింది. తన్మయతలో మూర్ఛపోయిన నమశ్శివాయ ఆమె చెప్పినట్టు నడిచాడు.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత తనో అపూర్వ తల్పం మీద ఉన్నట్లు గుర్తు పట్టాడు. చుట్టూ పల్చటి తెరవుంది. గదంతా వెదికే లోపల మీనూ ప్రత్యక్షమయింది. రెండు గ్లాసులతో – గ్లాసు అందించింది. వగరుగా ఉంది ఆ పానీయం.

'నీకు ఏ రంగంటే యిష్టం' అంది మీనూ అతని పక్కనే కూచుంటూ, ఏమీ తోచక గ్లాసువేపు చూచాడు. పల్చటి వెలుగులో గులాబీరంగు పానీయం కదిలింది.

'గులాబీరంగు' అన్నాడు వెంటనే.

గ్లాసు తీసుకు లేచింది. ఏం చేసిందో ఏమో, చూస్తూండగానే దీపాలు గులాబీరంగుగా మారిపోయాయి – మంచం మీద ఉన్న దుప్పటి తీసేసి గులాబీరంగు దుప్పటి తెచ్చి పరిచింది. మరో పావుగంటలో గుప్పెడు గులాబీరేకులు తెచ్చి మంచం మీద చల్లింది పూజచేసినట్టు. తెల్లబోయి చూస్తున్న అతణ్ని ఒక్క క్షణం ఆగమని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది. క్షణంలో గులాబీరంగు నైట్‌గౌనులో వచ్చింది. 'రంగే కాదు. వాసన కూడా అదే – చూడు' అని చేతిలో ఉన్న సీసా అతని మీద, మంచం మీదా, తన మీదా కుమ్మరించుకొంది. మరో క్షణంలో రోజ్ లవండరు బరువైన వాసనలు తియ్యటి అనుభవాల్లాగ వాళ్ళిద్దర్నీ పెనవేసుకున్నాయి.

అతి సమీపంలో ఉన్న ఆమెను చూస్తుంటే నమశ్శివాయకి చెమటపట్టింది. అలవోకగా తలగడని అడ్డంగా తిప్పి దానిమీద వాలిపోయింది. ఆ కొద్ది వ్యవధిలోనే షాంపూ స్నానం చేసినట్టుంది. జుత్తు తడిగా ఒదులుగా బుజాన్ని తగిలింది. నేలమీద పడిపోయిన బంగారు విగ్రహాన్ని తీసుకోవడం తెలీక సిగ్గుతో చూస్తున్న పసివాడిలాగ కనిపించాడు నమశ్శివాయ.

'ఏం చూస్తావు? – ఈ గౌను తీసేదా?' అంటోంది.

వద్దు అన్నాడో లేక కావాలన్నాడో తెలీదుగాని – గౌను వదలటం గమనించాడు. ఎర్రటి బుజాలు గుర్తు తెలుస్తున్నాయి. లోపల బట్టలేమీ లేవని క్షణంలో అతనికి అర్థమయింది. అతని బుజాన్ని కౌగలించుకొంది. బుజాన్ని వదలకుండానే అతని షర్టుగుండీలు విప్పుతోంది. అతనింకా స్తబ్దుగా ఉండటం చూచి కృత్రిమ కోపంతో 'సహాయం చెయ్యి, వీరుడివి' అంది. షర్టు వదులయింది – వెచ్చటి ఆమె శరీరం వీపుని కాలుస్తోంది. బరువయిన వక్షోజాలు

శరీరాన్ని కోస్తున్నాయి. బుజం మీద నిలచిన పెదవులు, మెల్లగా మెడమీంచిపాకి చెక్కిళ్ళనీ, జుత్తునీ, నుదుటినీ, ముక్కునీ ఎదుర్కొని ఆఖరికి పెదిమల దగ్గరికి చేరాయి. ఆమె నడుం ఆధారంగా ఒకసారి ఉంగరంలాగ తిరిగి అతని వళ్ళో వాలింది. ఆ సౌందర్యం పలకరింతకి మనస్సు వశం తప్పింది నమశ్శివాయకి.

ఆ సంతోషానికి తనూ చాలాకాలంనుంచి ఎదురుచూస్తున్నట్టు ఆ భుజాలు, ఆ పెదవులు తనని ఎంతకాలం నుంచో తెలిసినట్టూ నిలకడగా, స్తిమితంగా ఆమెను చేతుల్లోకి లాక్కుని కౌగలించుకున్నాడు. ఆ కౌగలింతకు మనస్ఫూర్తిగా లొంగిపోయినట్టూ అతని చుట్టూ చేతులు పెనవేసింది మీనూ – అతని జుత్తు చెరిపేసింది.

'సిగ్గు' అంది చిలిపిగా వీపు కొరుకుతూ.

రెండు తలగడల మధ్య సెలయేరులాగ జారిపోయి అతన్ని మీదికి లాక్కుంది. గౌనుని బలవంతంగా పక్కలకి తోసేసింది అది చిరుగుతుందనే ధ్యాసలేకుండా. అతనికి ఏమీ తోచలేదు. తోచే వ్యవధి లేకుండా అతని ముఖం ఆమె గుండెల్లో ఒదిగిపోయింది.

'లైట్లుంటే నీకిష్టమా? ఆర్పేదా?' అని చెవిలో రహస్యం చెప్పినట్టు అడిగింది. కాని సమాధానం మాట దేవుడెరుగు – ఆ వాక్యం పూర్తికాకుండానే ఆ మాటల్ని ఆమె పెదాల దగ్గరే కొరికేశాడు నమశ్శివాయ. ఆ తర్వాత ఆమె పెదాలకి మాట్లాడే తీరికేలేదు!

* * * * *

నాలుగో ఝామున నిద్దర తెరలలోంచి– రోజా వాసనల గుబాళింపు మధ్య నుంచి– మెల్లగా కళ్ళు విప్పకుండానే మీనూ చుట్టూ వెయ్యబోతే తలగడలే తగిలాయి కాని – మెత్తని శరీరం తగలలేదు నమశ్శివాయకి. కళ్ళు విప్పాడు. ఇంకా అదే ప్రపంచం. కాని మీనూ లేదు. బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకొని లేచి కూచున్నాడు. కాళ్ళకి ఏదో తగిలింది. చూశాడు. చిరిగిపోయిన నైట్‌గౌన్. ఆమె బ్రేసరీ తెర కొమ్మకి తగిలి వేలాడుతోంది. మంచంమీద నాలుగు తలగడాలూ కుప్పపోసిన బస్తాల్లాగ అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నాయి. వెచ్చటి గులాబిరంగు దుప్పటి వదిలిపోలేని జ్ఞాపకంలాగ నడుముని కరుచుకొంది. వాచి చూస్తే నాలుగయింది. లేచి బాత్‌రూం తలుపు తెరిచి నీళ్ళు ముఖం మీద జల్లుకొన్నాడు. అద్దం ముందున్న మెత్తని పౌడరు ముఖానికి రాసుకున్నాడు. గదిగుమ్మం దాటుతోంటే ఎవరివో మాటలు అస్పష్టంగా తెలిశాయి.

"ఉదయం ప్లేన్ ... సాబ్ ... కారు రెడీ ... ... జరూర్ – " మగగొంతు నౌకరుదిలాగ ఉంది. లేక డ్రైవరుదో! బోధపడడంలేదు. మెత్తగా ఉన్న ఆడగొంతు "అలాగేకానీ" అంటున్నట్టుంది. అది మీనూదా? – ఏమో! – ఇంకా చెవులు గుర్తుపట్టలేక పోతున్నాయి. తియ్యటి అనుభవం నుంచి తేరుకోడానికి జ్ఞానేంద్రియాలు తిరస్కరిస్తున్నాయి. మెత్తగా తలుపు తెరచి బయటికి అడుగు పెట్టాడు. అంతే. ఆ క్షణం కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు ఓ బలమయిన చెయ్యి అతని బుజం మీద పడింది. వెనక్కి చూసి ఆలోచించేలోగా –

మాల్లాడేలోగా చెయ్యి తనని తీసుకుపోతోంది. ఆ చేతిలో అధికారం లేదు. క్రౌర్యం లేదు – కాని కర్తవ్యం, కార్యదీక్ష ఉన్నాయి. మరో క్షణంలో కారులో ఉన్నాడు నమశ్శివాయ. డ్రైవరు కారుస్టార్టు చేశాడు. నిద్దర లేచిన కొండచిలువ నిర్దయగా కదిలింది. ఇంకా మత్తుగానే ఉంది నమశ్శివాయకి. కారుసీటులోనే వెనక్కి ఒరిగాడు.

తెలివొచ్చేసరికి కనాట్ సర్కస్‌లో తన పాత జీవితం దగ్గర కారాగింది. తలుపు తెరచి "ఊఁ" అన్నాడు డ్రైవరు. ఆ కంఠంలో శ్రద్ధలేదు. సినిమా అయిపోయాక కూడా యింకా సీట్లో కునికిపాట్లు పడుతున్న ప్రేక్షకుడికి గేటువాడి బెదిరింపులాగ ఉంది ఆ కంఠం. దిగి ఏదో అనబోయాడు. దిగడానికే ఎదురు చూస్తున్నట్టు తలుపుబాది – కారుని కదిలించాడు ఆ డ్రైవరు. అనూహ్యమయిన జ్ఞాపకంలాగ మరో క్షణంలో కారుదృష్టి నుంచి చెరిగిపోయింది. బట్టల్ని రోజ్ లవండరు వాసన మాత్రం పట్టుకు వేలాడుతోంది.

గోల్ గొప్పావాలా వ్యాపారం చేసిన బండీకింద తలుపులు తెరచి దానిలోపల కళ్లు మూసుకు పడుకొన్నాడు. కార్లు ఒక్కటొక్కటి కదులుతున్నాయి. ఢిల్లీ మహానగరం అప్పుడే బద్ధకంగా నిద్రలేస్తోంది. గులాబీరంగు దుప్పట్లో చలి మరిచిపోయిన శరీరం హఠాత్తుగా చలికి అలవాటు పడలేక ఎదురు తిరుగుతోంది. ఆకలి వేసింది నమశ్శివాయకి. జేబులో చెయ్యిపెడితే క్రితం సాయంకాలం మరిచిపోయిన అర్థవై పైసలు తగిలాయి. ఇర్వై పైసలకి టీ త్రాగితే మిగతా పైసలతో బస్సులో ఇల్లు చేరవచ్చునని కూడబలుక్కొని – టీ దుకాణాన్ని వెదుకుంటూ నడిచాడు నమశ్శివాయ.

* * * * *

ఇంతే కథ –

ఇంతకన్నా ఏం రాయడానికి నా కిష్టంలేదు. ఎంచాతనంటే దీనికి కాళ్ళూ చేతులూ కల్పిస్తే కథకాకుండా పోతుందేమోనని నా భయం.

అందుకని –

ఆ ముందురోజు సాయంకాలం మీనూ, నీలూ అనే స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ ఓడలాంటి కారులో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వీధిలోకి వచ్చారనీ.

'ఆడదాని అందానికి తలవంచడం ఎలాంటి మగవాడిలో నయినా కనిపించే బలహీనత' అని మీనూ అంటే –

'అలా తలవొంచినట్లు కనిపిండమే అతని బలం కూడాను' అని నీలూ అన్నప్పుడు – మాటా మాటా పెరిగిందనీ –

ఇరవయ్యో శతాబ్దపు నగరపు సంస్కారంలో పీకలోతు మునిగిన అమ్మాయి మాట దక్కించుకోవాలనే పైశాచికమైన స్వాభిమానం తిరగబడినప్పుడు జరిగిన కార్యక్రమమే ఆ సాయంకాలపు సంఘటనలనీ నేను చెప్పదలచుకోలేదు. అంతేకాదు –

మర్నాడు ఇంకా ఆసక్తి, ఆకలీ తీరక నమశ్శివాయ దారి వెతుక్కుంటూ ఎంతో

శ్రమపడి ఆ యింటికి వెళ్ళినప్పుడు గేటుదగ్గర గూర్ఖా అతిక్రూరంగా, తనకి అర్థంకాని భాషలో అవతలకి పొమ్మన్నాడని, ఇదంతా నాటకంలాగ చూస్తూ ఓడలాంటి కారునీడలో బీడి కాల్చుకుంటూ డ్రైవరు కూర్చున్నాడనీ, ఆ పోర్టికోలోనే తుపాకిని పాలిష్ చేస్తూ పచార్లు చేస్తున్న బారుమీసాల వ్యక్తిని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నమశ్శివాయ వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడనీ నేను అస్సలు చెప్పను.